

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

63. årgang

20. januar 2020

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2020/C 19/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende	1
--------------	--	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2020/C 19/02	Sag C-92/16: Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 3. juli 2019 – Bankia SA mod Henry-Rodolfo Rengifo Jiménez og Sheyla-Jeanneth Felix Caiza (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n. 1 de Fuenlabrada – Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 6 og 7 – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom – artikel 99 i Domstolens procesreglement – spørgsmål, der er identisk med et spørgsmål, Domstolen allerede har afgjort, eller hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis – erklæring om, at et kontraktvilkår er delvis urimeligt – den nationale retsinstitans' beføjelser i forbindelse med et kontraktvilkår, der kvalificeres som »urimeligt« – erstatning af det urimelige kontraktvilkår med en bestemmelse i national ret – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – spørgsmål, som åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling)	2
--------------	--	---

2020/C 19/03	Sag C-167/16: Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 3. juli 2019 – Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA mod Fernando Quintano Ujeta og María Isabel Sánchez García (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia no 2 de Santander – Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 6 og 7 – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom – artikel 99 i Domstolens procesreglement – spørgsmål, der er identisk med et spørgsmål, Domstolen allerede har afgjort, eller hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis – erklæring om, at et kontraktvilkår er delvis urimeligt – den nationale retsinstans' beføjelser i forbindelse med et kontraktvilkår, der kvalificeres som »urimeligt«– erstatning af det urimelige kontraktvilkår med en bestemmelse i national ret – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – spørgsmål, som åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling)	3
2020/C 19/04	Sag C-486/16: Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 3. juli 2019 – Bankia SA mod Alfredo Sánchez Martínez og Sandra Sánchez Triviño (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia no 6 de Alicante – Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 6 og 7 – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom – artikel 99 i Domstolens procesreglement – spørgsmål, der er identisk med et spørgsmål, Domstolen allerede har afgjort, eller hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis – den nationale retsinstans' beføjelser i forbindelse med et kontraktvilkår, der kvalificeres som »urimeligt«– erstatning af det urimelige kontraktvilkår med en bestemmelse i national ret – effektivitetsprincippet – princippet om proceduremæssig selvbestemmelse)	4
2020/C 19/05	Sag C-801/18: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 5. september 2019 – EU mod Caisse pour l'avenir des enfants (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil supérieur de la Sécurité sociale – Luxembourg) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – arbejdskraftens frie bevægelighed – ligebehandling – artikel 45 TEUF – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 4 – overenskomst om social sikring indgået mellem beskæftigelsesmedlemsstaten og et tredjeland – familieydelse – anvendelse på en grænsearbejder, der hverken er statsborger eller bosiddende i nogen af de kontraherende stater i overenskomsten)	4
2020/C 19/06	Sag C-262/19: Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 11. juli 2019 – RM og SN mod Agrotiki Trapeza Ellados (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Polymeles Protodikeio Athinon – Grækenland) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 94 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – stiftelse af pant til sikring af banklån til landbrugere – national lovgivning, der fastsætter et loft for det beløb, som pantet kan stiftes for – utilstrækkelig angivelse af de grunde, der førte til, at den forelæggende ret har rejst spørgsmål om fortolkningen af EU-retten – åbenbart afvisningsgrundlag)	5
2020/C 19/07	Sag C-491/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polen) den 27. juli 2018 – Mennica Wrocławska sp. z o.o. mod Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu	6
2020/C 19/08	Sag C-583/19 P: Appel iværksat den 30. juli 2019 af Belén Bernaldo de Quirós til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 5. juni 2019 i sag T-273/18, Bernaldo de Quirós mod Kommissionen	6
2020/C 19/09	Sag C-612/19 P: Appel iværksat den 14. august 2019 af CC til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 13. juni 2019 i sag T-248/17 RENV, CC mod Parlamentet	7
2020/C 19/10	Sag C-655/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Alba Julia (Rumænien) den 30. august 2019 – LN mod Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu og Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov	8
2020/C 19/11	Sag C-709/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 25. september 2019 – Vereniging van Effectenbezitters mod BP plc	9
2020/C 19/12	Sag C-719/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 30. september 2019 – FS mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	10

2020/C 19/13	Sag C-720/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 30. september 2019 – GR mod Stadt Duisburg	10
2020/C 19/14	Sag C-738/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 7. oktober 2019 – A mod B og C	11
2020/C 19/15	Sag C-742/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 10. oktober 2019 – B.K. mod Republikken Slovenien	12
2020/C 19/16	Sag C-746/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 17 de de Barcelona (Spanien) den 14. oktober 2019 – UD mod Subdelegación del Gobierno en Barcelona	12
2020/C 19/17	Sag C-756/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugal) den 15. oktober 2019 – Ramada Storax SA mod Autoridade Tributária e Aduaneira	13
2020/C 19/18	Sag C-758/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Polymeles Protodikeio Athinon (Grækenland) den 16. oktober 2019 – OH mod ID	14
2020/C 19/19	Sag C-760/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Det Forenede Kongerige) den 16. oktober 2019 – JCM Europe (UK) Ltd mod Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs	15
2020/C 19/20	Sag C-766/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugal) den 18. oktober 2019 – QE og RD mod SATA International - Serviços de Transportes Aéreos SA	15
2020/C 19/21	Sag C-768/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 18. oktober 2019 – Forbundsrepublikken Tyskland mod SE	16
2020/C 19/22	Sag C-771/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulío tis Epikrateias (Grækenland) den 21. oktober 2019 – NAMA SYMVOULOI MICHANIKOI KAI MELETITES A.E. – LDK SYMVOULOI MICHANIKOI A.E., NAMA SYMVOULOI MICHANIKOI KAI MELETITES A.E. og LDK SYMVOULOI MICHANIKOI A.E. mod Archi Eksetasis Prodikastikon Prosfygon (AEPP) og ATTIKO METRO A.E.	18
2020/C 19/23	Sag C-774/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 22. oktober 2019 – A.B. og B.B. mod Personal Exchange International Limited	19
2020/C 19/24	Sag C-776/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – VB og WA mod BNP Paribas Personal Finance SA	19
2020/C 19/25	Sag C-777/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – XZ og YY mod BNP Paribas Personal Finance SA	21
2020/C 19/26	Sag C-778/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – ZX mod BNP Paribas Personal Finance SA	23
2020/C 19/27	Sag C-779/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – AV mod BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République	24

2020/C 19/28	Sag C-780/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – BW og CX mod BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République	26
2020/C 19/29	Sag C-781/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – DY og EX mod BNP Paribas Personal Finance SA	28
2020/C 19/30	Sag C-782/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – FA mod BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République	29
2020/C 19/31	Sag C-783/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Barcelona (Spanien) den 22. oktober 2019 – Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne mod GB	31
2020/C 19/32	Sag C-795/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Riigikohus (Estland) den 29. oktober 2019 – XX mod Tartu Vangla	32
2020/C 19/33	Sag C-799/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Okresný súd Košice I (Slovakiet) den 30. oktober 2019 – NI, OJ og PK mod Sociálna poisťovňa	32
2020/C 19/34	Sag C-812/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen (Sverige) den 4. november 2019 – Danske Bank A/S mod Skatteverket	33
2020/C 19/35	Sag C-813/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel d'Aix-en-Provence (Frankrig) den 5. november 2019 – MN	34
2020/C 19/36	Sag C-821/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Ungarn	34
2020/C 19/37	Sag C-847/19 P: Appel iværksat den 20. november 2019 af Achemos Grupè UAB og Achema AB til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 12. september 2019 i sag T-417/16, Achemos Grupè og Achema AB mod Kommissionen	35
2020/C 19/38	Sag C-849/19: Sag anlagt den 21. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik.	36
2020/C 19/39	Sag C-856/19: Sag anlagt den 25. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Ungarn.	37
2020/C 19/40	Sag C-569/17: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 10. juli 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien, intervenient: Den Franske Republik	38
2020/C 19/41	Sag C-580/18: Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Sjette Afdeling den 14. august 2019 – Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH mod Lotte Co. Ltd og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	38
2020/C 19/42	Sag C-751/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. august 2019 – Totalmédia – Marketing Directo e Publicidade SA mod Autoridade Tributária e Aduaneira (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa - CAAD) – Portugal).	39
2020/C 19/43	Sag C-781/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. juli 2019 – Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.) mod Soundreef Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale ordinario di Roma – Italien)	39

2020/C 19/44	Sag C-180/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. juli 2019 – flightright GmbH mod Eurowings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Düsseldorf – Tyskland)	39
2020/C 19/45	Sag C-247/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. juli 2019 – HC og ID mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta – Spanien)	40
2020/C 19/46	Sag C-327/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. august 2019 – sag anlagt af Nobina Finland Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus – Finland)	40
2020/C 19/47	Sag C-345/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. august 2019 – EUflight.de GmbH mod Eurowings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Düsseldorf – Tyskland)	40
2020/C 19/48	Sag C-370/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 22. juli 2019 – GE mod Société Air France (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Hamburg – Tyskland)	41
Retten		
2020/C 19/49	Sag T-287/16: Rettens dom af 26. november 2019 – Belgien mod Kommissionen (EGFL og ELFUL – udgifter udelukket fra finansiering – udgifter afholdt af Belgien – eksportrestitutioner, der er udbetalt med urette – manglende inddrivelse som følge af forsømmeligheder, der kan tilskrives et organ i en medlemsstat – udtømmelse af alle appelmuligheder foreligger ikke – forholdsmæssighed)	42
2020/C 19/50	Sag T-502/16: Rettens dom af 20. november 2019 – Missir Mamachi di Lusignano m.fl. mod Kommissionen (Personalesag – tjenestemænd – drab på en tjenestemand og dennes hustru – pligt til at sikre beskyttelse af de ansatte i Unionens tjeneste – en institutions ansvar i forbindelse med den af en afdød tjenestemands ydelsesberettigede pårørende lidte ikke-økonomiske skade – tjenestemandens moder, broder og søster – erstatningssøgsmål – formaliteten – søgsmålskompetence i henhold til artikel 270 TEUF – person, der er omfattet af vedtægten – rimelig frist)	43
2020/C 19/51	Sag T-31/18: Rettens dom af 27. november 2019 – Izuzquiza og Semsrott mod Frontex (Aktindsigt – forordning (EF) nr. 1049/2001 – dokumenter vedrørende en flådeoperation udført i det centrale Middelhav i 2017 af Frontex – indsatte fartøjer – afslag på aktindsigt – artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001 – undtagelse vedrørende beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til offentlig sikkerhed)	44
2020/C 19/52	Sag T-527/18: Rettens dom af 21. november 2019 – K.A. Schmersal Holding mod EUIPO – Tecnum (tec.nicum) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket tec.nicum – det ældre nationale figurmærke TECNIUM – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – tjenesteydelser af lignende art – lighed imellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – reel brug af det ældre varemærke – artikel 18, stk. 1, andet afsnit, litra a), og artikel 47, stk. 2 og 3, i forordning 2017/1001 – form, der afviger ved enkeltheder, som ikke forandrer særpræget – beviser fremlagt for første gang for Retten)	44
2020/C 19/53	Sag T-592/18: Rettens dom af 28. november 2019 – Wywiał-Prząda mod Kommissionen (Personalesag – kontraktansatte – løn – afgørelse om afslag på udlandstillæg – artikel 4, stk. 1, litra a), i bilag VII til vedtægten – tjeneste for en anden stat – diplomatisk status – femårig referenceperiode)	45
2020/C 19/54	Sag T-642/18: Rettens dom af 28. november 2019 – August Wolff mod EUIPO – Faes Farma (DermoFaes Atopimed) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket DermoFaes Atopimed – det ældre EU-ordmærke Dermowas – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)	46

2020/C 19/55	Sag T-643/18: Rettens dom af 28. november 2019 – August Wolff mod EUIPO – Faes Farma (DermaFaes) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket DermaFaes – det ældre EU-ordmærke Dermowas – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)	46
2020/C 19/56	Sag T-695/18: Rettens dom af 20. november 2019 – Werner mod EUIPO – Merck (fLORAMED) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket fLORAMED – det ældre EU-ordmærke MEDIFLOR – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)	47
2020/C 19/57	Sag T-711/18: Rettens dom af 26. november 2019 – Wyld mod EUIPO – Kaufland Warenhandel (wyld) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket wyld – det ældre internationale ordmærke WILD CRISP – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – delvist afslag på registreringsansøgningen)	48
2020/C 19/58	Sag T-276/13: Rettens kendelse af 14. november 2019 – Growth Energy og Renewable Fuels Association mod Rådet (Dumping – import af bioethanol med oprindelse i De Forenede Stater – endelig antidumpingtold – ophævelse af den anfægtede retsakt – søgsmålsinteressen er ophørt – uforholdent at træffe afgørelse)	48
2020/C 19/59	Sag T-618/18: Rettens kendelse af 21. november 2019 – ZI mod Kommissionen (Personalesag – tjenestemænd – dækning af den fælles sygeforsikringsordning – tjenestemandens ægtefælles tilslutning – manglende retlig interesse – afvisning)	49
2020/C 19/60	Sag T-740/18 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Taminco mod Kommissionen (Særlige rettergangsformer – plantebeskyttelsesmidler – forordning (EF) nr. 1107/2009 – aktivstoffet thiram – betingelser for godkendelse af markedsføring – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)	50
2020/C 19/61	Sag T-147/19: Rettens kendelse af 14. november 2019 – Flovax mod EUIPO – Dagniaux og Gervais Danone (GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923) (EU-varemærker – ugyldighedsbegæring – EU-figurmærke GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923 – tilbagekaldelse af den anfægtede afgørelse – bortfald af tvistens genstand – uforholdent at træffe afgørelse)	50
2020/C 19/62	Sag T-181/19: Rettens kendelse af 18. november 2019 – Dickmanns mod EUIPO (Personalesag – midlertidigt ansatte – tidsbegrænset kontrakt med opsigelsesklausul – klausul, som bringer kontrakten til ophør i tilfælde af, at den ansatte ikke opføres på reservelisten for en udvælgelsesprøve – rent bekræftende retsakt – klagefrist – afvisning)	51
2020/C 19/63	Sag T-518/19 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Sipcam Oxon mod Kommissionen (Særlige rettergangsformer – plantebeskyttelsesmidler – forordning (EU) nr. 1107/2009 – aktivstoffet chlorothalonil – godkendelsesbetingelserne for markedsføring – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)	52
2020/C 19/64	Sag T-549/19 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Medac Gesellschaft für klinische Spezialpräparate mod Kommissionen (Foreløbige forholdsregler – lægemiddel til sjældne sygdomme – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)	53
2020/C 19/65	Sag T-568/19 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Micros Food Safety mod Kommissionen (Særlige rettergangsformer – bakteriofag – listeria – Listex™ P100 – afvisning)	53
2020/C 19/66	Sag T-719/19: Sag anlagt den 23. oktober 2019 – Northgate og Northgate Europe mod Kommissionen	54

2020/C 19/67	Sag T-726/19: Sag anlagt den 25. oktober 2019 – LSEGH (Luxembourg) og London Stock Exchange Group Holdings (Italy) mod Kommissionen	55
2020/C 19/68	Sag T-728/19: Sag anlagt den 29. oktober 2019 – PL mod Kommissionen	56
2020/C 19/69	Sag T-731/19: Sag anlagt den 29. oktober 2019 – Arris Global mod Kommissionen	57
2020/C 19/70	Sag T-79/19: Rettens kendelse af 18. november 2019 – Lantmännen og Lantmännen Agroetanol mod Kommissionen	58
2020/C 19/71	Sag T-537/19: Rettens kendelse af 12. november 2019 – DK mod GSA	58

IV

*(Oplysninger)*OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG
AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende*(2020/C 19/01)***Seneste offentliggørelse**

EUT C 10 af 13.1.2020

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 432 af 23.12.2019

EUT C 423 af 16.12.2019

EUT C 413 af 9.12.2019

EUT C 406 af 2.12.2019

EUT C 399 af 25.11.2019

EUT C 383 af 11.11.2019

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 3. juli 2019 – Bankia SA mod Henry-Rodolfo Rengifo Jiménez og Sheyla-Jeanneth Felix Caiza (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n. 1 de Fuenlabrada – Spanien)

(Sag C-92/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 6 og 7 – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom – artikel 99 i Domstolens procesreglement – spørgsmål, der er identisk med et spørgsmål, Domstolen allerede har afgjort, eller hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis – erklæring om, at et kontraktvilkår er delvis urimeligt – den nationale retsinstans' beføjelser i forbindelse med et kontraktvilkår, der kvalificeres som »urimeligt« – erstatning af det urimelige kontraktvilkår med en bestemmelse i national ret – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – spørgsmål, som åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling)

(2020/C 19/02)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia de Fuenlabrada

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bankia SA

Sagsøgte: Henry-Rodolfo Rengifo Jiménez og Sheyla-Jeanneth Felix Caiza

Konklusion

Artikel 6 og 7 i Rådets direktiv 93/13 af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår skal fortolkes således, at de for det første er til hinder for, at et vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom, som anses for urimeligt, delvist opretholdes ved, at de elementer, der gør det urimeligt, fjernes af den nationale ret. Derimod er disse artikler ikke til hinder for, at den nationale ret afhjælper ugyldigheden af aftalens urimelige kontraktvilkår ved at erstatte det med den nye affattelse af den lovbestemmelse, som er blevet indført efter aftalens indgåelse, når den omhandlede aftale ikke kan opretholdes, såfremt det urimelige vilkår fjernes og annullation af aftalen ville have særligt skadelige virkninger for forbrugeren.

⁽¹⁾ EUT C 156 af 2.5.2016.

Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 3. juli 2019 – Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA mod Fernando Quintano Ujeta og María Isabel Sánchez García (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia no 2 de Santander – Spanien)

(Sag C-167/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 6 og 7 – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom – artikel 99 i Domstolens procesreglement – spørgsmål, der er identisk med et spørgsmål, Domstolen allerede har afgjort, eller hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis – erklæring om, at et kontraktvilkår er delvis urimeligt – den nationale retsinstans' beføjelser i forbindelse med et kontraktvilkår, der kvalificeres som »urimeligt« – erstatning af det urimelige kontraktvilkår med en bestemmelse i national ret – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – spørgsmål, som åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling)

(2020/C 19/03)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santander

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Sagsøgte: Fernando Quintano Ujeta og María Isabel Sánchez García

Konklusion

Artikel 6 og 7 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at de er til hinder for, at et vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom, der er erklæret urimeligt, delvis oprettholdes ved, at den nationale ret fjerner de elementer, der gør det urimeligt. Derimod er disse artikler ikke til hinder for, at den nationale ret afhjælper ugyldigheden af et sådant urimeligt vilkår, hvis ordlyd er inspireret af en lovbestemmelse, der fandt anvendelse ved aftale herom mellem aftalparterne, ved at erstatte det med den nye affattelse af denne lovbestemmelse, som er blevet indført efter aftalens indgåelse, når den omhandlede aftale ikke kan opretholdes, såfremt dette urimelige vilkår fjernes, og annullation af denne aftale i sin helhed vil have særligt skadelige virkninger for forbrugeren.

⁽¹⁾ EUT C 200 af 6.6.2016.

Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 3. juli 2019 – Bankia SA mod Alfredo Sánchez Martínez og Sandra Sánchez Triviño (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia no 6 de Alicante – Spanien)

(Sag C-486/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 6 og 7 – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – vilkår om førtidig ophævelse af en aftale om lån med pant i fast ejendom – artikel 99 i Domstolens procesreglement – spørgsmål, der er identisk med et spørgsmål, Domstolen allerede har afgjort, eller hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis – den nationale retsinstans' beføjelser i forbindelse med et kontraktvilkår, der kvalificeres som »urimeligt« – erstatning af det urimelige kontraktvilkår med en bestemmelse i national ret – effektivitetsprincippet – princippet om proceduremæssig selvbestemmelse)

(2020/C 19/04)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Alicante

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bankia SA

Sagsøgte: Alfredo Sánchez Martínez og Sandra Sánchez Triviño

Konklusion

Artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler af 5. april 1993 og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede er til hinder for, at en national ret i første instans er bundet af en afgørelse, der tidligere er blevet truffet af en national domstol, hvorved det fastslås, at der skal indledes en fuldbyrdesprocedure, idet der blev taget hensyn til grovheden af forbrugers tilsidesættelse af sine forpligtelser i henhold til aftalen om lån med pant i fast ejendom, selv om denne aftale indeholder et vilkår, der er blevet anset for urimeligt i en tidligere dom, som er blevet endelig, men som ikke har fået retskraft i national ret.

⁽¹⁾ EUT C 441 af 28.11.2016.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 5. september 2019 – EU mod Caisse pour l'avenir des enfants (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil supérieur de la Sécurité sociale – Luxembourg)

(Sag C-801/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – arbejdskraftens frie bevægelighed – ligebehandling – artikel 45 TEUF – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 4 – overenskomst om social sikring indgået mellem beskæftigelsesmedlemsstaten og et tredjeland – familieydelse – anvendelse på en grænsearbejder, der hverken er statsborger eller bosiddende i nogen af de kontraherende stater i overenskomsten)

(2020/C 19/05)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EU

Sagsøgt: Caisse pour l'avenir des enfants

Konklusion

Artikel 45 TEUF, sammenholdt med artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, skal fortolkes således, at den er til hinder for et afslag fra de kompetente myndigheder i én medlemsstat på udbetaling af familieydelse til et barn til en statsborger fra en anden medlemsstat – når statsborgeren arbejder i den første medlemsstat uden at være bosiddende der, og når barnet er bosiddende i et tredjeland hos sin mor – såfremt disse myndigheder i en situation, hvor betingelserne for tildeling af de nævnte ydelser er de samme, anerkender sine egne statsborgeres og bosiddendes ret til familieydelser i henhold til en bilateral international overenskomst mellem den første medlemsstat og tredjelandet, medmindre de pågældende myndigheder kan fremføre en objektiv begrundelse for deres afslag.

(¹) EUT C 82 af 4.3.2019.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 11. juli 2019 – RM og SN mod Agrotiki Trapeza Ellados (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Polymeles Protodikeio Athinon – Grækenland)

(Sag C-262/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 94 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – stiftelse af pant til sikring af banklån til landbrugere – national lovgivning, der fastsætter et loft for det beløb, som pantet kan stiftes for – utilstrækkelig angivelse af de grunde, der førte til, at den forelæggende ret har rejst spørgsmål om fortolkningen af EU-retten – åbenbart afvisningsgrundlag)

(2020/C 19/06)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Polymeles Protodikeio Athinon

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: RM og SN

Sagsøgt: Agrotiki Trapeza Ellados

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Polymeles Protodikeio Athinon (ret i første instans i civile sager, Athen, Grækenland), ved afgørelse af 8. februar 2019, afvises.

(¹) EUT C 187 af 3.6.2019.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polen) den 27. juli 2018
– Mennica Wrocławska sp. z o.o. mod Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu**

(Sag C-491/18)

(2020/C 19/07)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mennica Wrocławska sp. z o.o.

Sagsøgt: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

Domstolen (Tiende Afdeling) har med kendelse af 13. december 2019 fastslået, at artikel 168, litra a), artikel 178, litra a), og artikel 226 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2010/45/EF af 13. juli 2010, skal fortolkes således, de er til hinder for, at de nationale skattemyndigheder nægter en afgiftspligtig person ret til fradrag for den indgående merværdiafgift, som skal betales eller er betalt, alene med den begrundelse, at de udstedte fakturaer indeholder en fejl med hensyn til angivelsen af de varer, som var genstand for de omhandlede transaktioner, og det selv om den afgiftspligtige person indleverede de dokumenter og erklæringer, der var nødvendige for fastlæggelsen af disse transaktioners faktiske genstand, og som attesterede transaktionernes reelle karakter, før skattemyndighederne traf afgørelse i sagen.

Appel iværksat den 30. juli 2019 af Belén Bernaldo de Quirós til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 5. juni 2019 i sag T-273/18, Bernaldo de Quirós mod Kommissionen

(Sag C-583/19 P)

(2020/C 19/08)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Belén Bernaldo de Quirós (ved advokat M. Casado García-Hirschfeld)

Den anden part: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Annullation af dom af 5. juni 2019, Bernaldo de Quirós mod Kommissionen (T-273/18).
- Appellanten gives medhold i påstandene for første instans.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for sin appel fremført et eneste anbringende om forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder, om anlægelse af et åbenbart urigtigt skøn og om en urigtig retlig begrundelse.

I det andet anbringende i det for Retten anlagte søgsmål havde appellanten påberåbt sig en tilsidesættelse af princippet om overholdelse af retten til forsvar i forbindelse med artikel 3 i bilag IX til tjenestemandsvedtægten. Retten tog stilling til dette anbringende i den appellerede doms præmis 81-94.

Appellanten er af den opfattelse, at Rettens konstateringer er materielt forkerte. Appellanten har anført, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl og at der heri er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, dels for så vidt som de nationale regler ikke kan begrunde en manglende overholdelse af en vedtægtsbestemmelse, dels for så vidt som de omhandlede almindelige gennemførelsesbestemmelser ikke fastsætter delegation af ansættelsesmyndighedens kompetence. Endelig indeholder fortolkningen af bestemmelserne i artikel 3 i bilag IX til tjenestemandsvedtægten og af artikel 4, stk. 4, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser en urigtig retlig begrundelse.

Appel iværksat den 14. august 2019 af CC til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 13. juni 2019 i sag T-248/17 RENV, CC mod Parlamentet

(Sag C-612/19 P)

(2020/C 19/09)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: CC (ved Rechtsanwalt G. Maximini)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 13. juni 2019 i sag T-248/17 RENV ophæves, dog ikke hvad angår domskonklusionens punkt 3 vedrørende sagsomkostninger.
- Parlamentet tilpligtes at betale de af appellanten lidte økonomiske og ikke-økonomiske tab, ifølge den beregningsmetode, der er fastsat i appellants stævning i sag F-9/12.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har nedlagt påstand om delvis ophævelse af dom af 13. juni 2019 i sag CC mod Parlamentet, T-248/17 RENV (undtagen for så vidt angår domskonklusionens punkt 3), hvorved Retten dømte Parlamentet til at betale appellanten et beløb på 6 000 EUR og sagsomkostningerne, idet appelindstævnte i øvrigt blev frifundet.

Til støtte for appellen har appellanten fremført fem anbringender:

- Tilsidesættelse af artikel 60 i Rettens procesreglement – tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet – tilsidesættelse af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

- Retlige fejl, idet Retten ikke traf de begærede foranstaltninger til bevisoptagelse og tilrettelæggelse af sagen.
- Forkert gengivelse af meddelelsen om udvælgelsesprøve – tilsidesættelse af annullationsdommen – ulovlig ændring af bedømmelsen – tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 1 d, stk.2.
- Retlig fejl, idet Retten udelod visse elementer i bedømmelsen af den mistede mulighed.
- Vilkårlig bedømmelse, retlig fejl, manglende begrundelse, ingen upartiskhed.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Alba Julia (Rumænien) den 30. august 2019 – LN mod Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu og Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov

(Sag C-655/19)

(2020/C 19/10)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Alba Julia

Parter i hovedsagen

Indstævnt, sagsøger i første instans: LN

Appellanter, sagsøgte i første instans: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu og Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 2 i direktiv 2006/112 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾ til hinder for, at en transaktion, hvorved et skattesubjekt i egenskab af kreditor erhverver en fast ejendom, som er genstand for en tvangsfuldbyrdsprocedure, og efter nogen tid sælger den for at få det udlånte beløb tilbage, anses for økonomisk virksomhed i form af udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter?
- 2) Kan en person, der har gennemført en sådan retshandel, anses for en afgiftspligtig person som omhandlet i artikel 9 i direktiv 2006/112?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 25. september 2019 –
Vereniging van Effectenbezitters mod BP plc**

(Sag C-709/19)

(2020/C 19/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Appellant: Vereniging van Effectenbezitters

Indstævnt: BP plc

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a. Skal artikel 7, nr. 2, i Bruxellesforordning I-a fortolkes således, at en ren økonomisk skade, der direkte indtræffer på en investeringskonto i Nederlandene eller på en investeringskonto tilhørende en i Nederlandene hjemmehørende bank og/eller investeringsvirksomhed, hvilken skade er en følge af investeringsbeslutninger truffet under påvirkning af almindelige men ukorrekte, ufuldstændige og vildledende oplysninger, der er spredt globalt af en international børsnoteret virksomhed, et tilstrækkeligt tilknytningsmoment for at tillægge de nederlandske retter international kompetence som retterne på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået (»Erfolgsort«)?
b. Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, kræves der da yderligere omstændigheder for, at de nederlandske retter bliver kompetente, og hvilke omstændigheder er der da tale om? Er de herefter i punkt 7 nævnte yderligere omstændigheder tilstrækkelige som grundlag for de nederlandske retters kompetence?
- 2) Skal spørgsmål 1 besvares anderledes, såfremt det drejer sig om en sag, der er anlagt på grundlag af artikel 3:305a i [Burgerlijk Wetboek (den borgerlige lovbog, herefter BW)] af en forening, der i medfør af sin egen ret har som formål at varetage de kollektive interesser hos de investorer, der har lidt skade som omhandlet i spørgsmål 1, hvilket blandt andet har til følge, at de nævnte investorers bopæl ikke bliver fastslået, hvilket også gælder for de særlige omstændigheder ved de individuelle købsforretninger eller individuelle beslutninger om ikke at sælge andele?
- 3) Såfremt de nederlandske retter på grundlag af artikel 7, nr. 2, i Bruxellesforordning I-a har kompetence til at træffe afgørelse i sagen anlagt på grundlag af BW's artikel 3:305a, har disse retter da på grundlag af artikel 7, nr. 2, i Bruxellesforordning I-a også international og intern stedlig kompetence til at påkende alle senere anlagte individuelle erstatningssøgsmål fra investorer, der har lidt skade som omhandlet i spørgsmål 1?
- 4) Såfremt de nederlandske retter som omhandlet ovenfor i spørgsmål 3 har international kompetence men ikke intern stedlig kompetence til at påkende alle individuelle erstatningskrav fra investorer, der har lidt skade som omhandlet i spørgsmål 1, skal den interne stedlige kompetence da fastsættes på grundlag af den skadelidte investors bopæl, etableringsstedet for den bank, i hvilken denne investor har sin personlige bankkonto, eller etableringsstedet for den bank, hvor investeringskontoen føres, eller på grundlag af et andet tilknytningsmoment?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 30. september 2019 – FS mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**(Sag C-719/19)**

(2020/C 19/12)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FS

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlaments og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF ⁽¹⁾ (EUT L 158, som berigtiget i EUT 2004 L 229 og EUT 2007 L 204) fortolkes således, at en i henhold til denne artikel truffet afgørelse om udsendelse af en unionsborger fra værtslandets område er blevet gennemført og ikke længere har retsvirkninger, når unionsborgeren påviseligt er udrejst fra værtstatens område inden for den i afgørelsen fastsatte frist for frivillig udrejse?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, har denne unionsborger ved en umiddelbar tilbagevenden til værtslandet den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF omhandlede ret til ophold i indtil tre måneder, eller kan værtslandet træffe en ny afgørelse om udsendelse for at forhindre, at unionsborgeren hver gang kommer ind i værtslandet for en kort periode?
- 3) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal unionsborgeren i dette tilfælde da opholde sig uden for værtslandets område i et bestemt tidsrum, og hvor langt er dette tidsrum?

⁽¹⁾ EUT 2004. L 158, s.77 (som berigtiget i EUT 2004 L 229 og EUT 2007 L 204).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 30. september 2019 – GR mod Stadt Duisburg**(Sag C-720/19)**

(2020/C 19/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: GR

Sagsøgt: Stadt Duisburg

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Mister et familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager, som gennem denne kan aflede rettigheder i henhold til artikel 7, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, disse rettigheder, hvis den pågældende antager værtsmedlemsstatens statsborgerskab under fortabelse af det hidtidige statsborgerskab?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan familiemedlemmet til den tyrkiske arbejdstager i den beskrevne situation fortsat påberåbe sig rettighederne i henhold til artikel 7 i afgørelse nr. 1/80, når den pågældende har mistet værtsmedlemsstatens statsborgerskab igen, idet den pågældende atter har antaget det forrige statsborgerskab?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 7. oktober 2019 – A mod B og C

(Sag C-738/19)

(2020/C 19/14)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A

Sagsøgte: B og C

Præjudicielt spørgsmål

Hvorledes skal direktiv 93/13⁽¹⁾, og nærmere bestemt det deri indeholdte princip om kumulative virkninger, fortolkes ved bedømmelsen af, om en godtgørelse, der pålægges en forbruger, der ikke opfylder sine forpligtelser (herefter »bødevilkåret«), er uforholdsmæssigt stor som omhandlet i punkt 1, litra e), i bilaget til dette direktiv, i et tilfælde hvor der er tale om bødevilkår, der er knyttet til misligholdelser af forskellig art, som efter deres art ikke behøver at foreligge samlet, hvilket de i det konkrete tilfælde heller ikke gør? Har det herved også betydning, at der i forbindelse med den misligholdelse, som der kræves bøde for, også kræves skadeserstatning i form af tilbagebetaling af uretmæssigt erhvervet fortjeneste?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 10. oktober 2019 –
B.K. mod Republikken Slovenien**

(Sag C-742/19)

(2020/C 19/15)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Appellant: B.K.

Indstævnt: Republikken Slovenien

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder artikel 2 i direktiv 2003/88/EF ⁽¹⁾ ligeledes anvendelse på arbejdstagere, der virker inden for forsvarssektoren, dvs. på militærpersonale, som udfører beredskabstjeneste i fredstid
- 2) Er artikel 2 i direktiv 2003/88/EF til hinder for en national lovgivning, hvorefter tilkaldevagt på arbejdsstedet eller på et bestemt sted (men ikke i hjemmet) for arbejdstagere, som virker i forsvarssektoren, eller tilstedeværelsen af militærpersonale, der arbejder i forsvarssektoren, under beredskabstjenesten, hvorunder dette militærpersonale ikke udfører noget effektivt arbejde, men skal opholde sig fysisk på kasernen, ikke medregnes i arbejdstiden?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299 af 18.11.2003, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 17 de de Barcelona (Spanien) den 14. oktober 2019 – UD mod Subdelegación del Gobierno en Barcelona

(Sag C-746/19)

(2020/C 19/16)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 17 de de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UD

Sagsøgt: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Gennemførte den spanske stat direktiv 2008/115 ⁽¹⁾ korrekt i den nationale lovgivning (lov nr. 4/2000, som ændret ved lov nr. 2/2009), idet den fortsat anvender en bødesanktion som den primære reaktion på tilfælde af ulovligt ophold og kun når der foreligger skærpende omstændigheder gør brug af udsendelse?
- 2) Kan den spanske stat i henhold til princippet om en overensstemmende fortolkning kræve, at direktiv 2008/115 finder direkte anvendelse, selv om dette er i strid med den nationale lovgivning og forværrer udlændingens situation?
- 3) Kan der anlægges en fortolkning af artikel 55, stk. 1, og artikel 57, stk. 1, i lov nr. 4/2000, som er i overensstemmelse med direktiv 2008/115, dvs., mens der fortsat findes en gældende bestemmelse i den spanske nationale lovgivning, hvorefter hovedsanktionen for ulovligt ophold er en bøde, eller fører dette derimod til en fortolkning contra legem af denne nationale lovgivning?
- 4) Bør den nationale ret fortsat anvende bødesanktionen som hovedsanktion og udsendelsessanktionen, når der foreligger skærpende omstændigheder i skærpede tilfælde, eller er den uigenkaldeligt tvunget til at anvende udsendelsessanktionen i alle tilfælde med undtagelse af de tilfælde, som er udtrykkeligt udelukket i direktiv 2008/115?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugal) den 15.oktober 2019 – Ramada Storax SA mod Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sag C-756/19)

(2020/C 19/17)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ramada Storax SA

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira (Administración Tributaria y Aduanera)

Præjudicielt spørgsmål

Kan artikel 90 og 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF⁽¹⁾ af 28. november 2006 (momsdirektivet), princippet om momsens neutralitet og proportionalitetsprincippet samt de grundlæggende økonomiske friheder fortolkes på en sådan måde, at de tillader, at den portugisiske lovgiver i henhold til artikel 78, stk. 7, litra b), i den portugisiske lov om merværdiafgift (momsloven), godkendt ved lovdekret nr. 394-B/84 af 26. december 1984, begrænser reguleringen af merværdiafgiften (moms) vedrørende fordringer, der inden for rammerne af en insolvensbehandling anses for uinddrivelige, til de tilfælde, der er omfattet af insolvensbehandlingen (dvs. når det er fastslået, at der er tale om begrænset insolvens, efter at dommen om prøvelse af fordringerne og deres prioritetsstilling har opnået retskraft i henhold til Código da Insolvência e da Recuperação de Empresas (CIRE) (portugisisk lov om insolvens og genopretning af virksomheder), godkendt ved lovdekret nr. 53/2004 af 18. marts 2004, eller eventuelt efter godkendelse af den plan, der er omfattet af den aftale, der er omhandlet i artikel 156 i den nævnte lov), og dermed ikke anerkender afgørelser truffet af domstole i andre medlemsstater, hvori anmeldte fordringer inden for rammerne af en insolvensbehandling anses for uinddrivelige?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Polymeles Protodikeio Athinon (Grækenland) den 16. oktober 2019 – OH mod ID

(Sag C-758/19)

(2020/C 19/18)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Polymeles Protodikeio Athinon

Parter i hovedsagen

Sagsøger: OH

Sagsøgt: ID

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er begreberne »fritagelse for retsforfølgning« og »immunitet« i protokollens⁽¹⁾ artikel 11, sådan som de er udtrykt og henset til deres formål, sammenfaldende?
- 2) Omfatter og dækker »fritagelse for retsforfølgning/immunitet« i ovennævnte artikel 11, ud over straffesager, også civile søgsmål, som skadelidte tredjemænd anlægger mod medlemmer af Kommissionen?
- 3) Kan en kommissærs »fritagelse for retsforfølgning/immunitet« også ophæves i forbindelse med et civilretligt søgsmål mod den pågældende som det i den foreliggende situation anlagte? Hvem skal i givet fald indlede ophævelsesproceduren?
- 4) Har Den Europæiske Unions retsinstanser kompetence til at træffe afgørelse i et søgsmål om ansvar uden for kontraktforhold mod en kommissær som det i den foreliggende situation anlagte?

⁽¹⁾ Artikel 11 i protokollen af 8.4.1965 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, nu protokol nr. 7, der er knyttet som bilag til traktaten.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Det Forenede Kongerige) den 16. oktober 2019 – JCM Europe (UK) Ltd mod Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sag C-760/19)

(2020/C 19/19)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Parter i hovedsagen

Appellant: JCM Europe (UK) Ltd

Indstævnt: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1760 ⁽¹⁾ af 28. september 2016 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (KN) ugyldig, for så vidt som den tariferer den i forordningen specificerede mekanisme til kontrol af pengesedler og seddelkasser i KN-kode 84729070 snarere end i KN-kode 90314990?
- 2) Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1760 nærmere bestemt ugyldig, for så vidt som den:
 - (1) uretmæssigt begrænser anvendelsesområdet for pos. 9031
 - (2) uretmæssigt udvider anvendelsesområdet for pos. 8472
 - (3) tager hensyn til ulovlige faktorer
 - (4) ikke ved tarifieringen af produktet tager passende hensyn til de forklarende bemærkninger, KN-positionerne og/eller de almindelige tariferingsbestemmelser som beskrevet i forordningen?

⁽¹⁾ EUT 2016, L 269, s. 6.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugal) den 18. oktober 2019 – QE og RD mod SATA International - Serviços de Transportes Aéreos SA

(Sag C-766/19)

(2020/C 19/20)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Judicial da Comarca dos Açores

Parter i hovedsagen

Sagsøger: QE og RD

Sagsøgt: SATA International - Serviços de Transportes Aéreos SA

Procesdeltager: Ana – Aeroportos de Portugal SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan det fastslås, at en begivenhed som den, der fandt sted den 10. maj 2017 i lufthavnen i Lissabon, hvor der opstod en omfattende og væsentlig fejl i brændstofforsyningen, som gjorde det umuligt at påfylde flyene som følge af en skade på pumpeanlægget, som forhindrede overførsel af brændstoffet til forsyningssystemet, som lufthavnsinfrastrukturforvalterne er ansvarlige for, og skaden påvirkede den fortsatte drift og operationerne i denne lufthavn, idet den forårsagede forsinkelser og aflysninger af 473 flyvninger, hvoraf 12 blev omdirigeret, 98 aflyst og 363 forsinkede, og flere end 41 000 passagerer blev berørt, skal kvalificeres som en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 261/2004 ⁽¹⁾, som fritager luftfartsselskabet fra forpligtelsen til at udbetale kompensation?
- 2) Kan det fastslås, at et luftfartsselskab, som, idet det er umuligt at påfylde brændstof i lufthavnen i Lissabon under de ovenfor anførte omstændigheder, vælger at påfylde brændstof i en anden nærliggende lufthavn (Porto) og som følge af forsinkelsen på grund af den sene afgang fra lufthavnen i Lissabon og påfyldningen i den anden lufthavn, som indebærer, at besætningen på det pågældende fly ikke længere råder over den tjenestetid til flyvning, som i henhold til loven gør det muligt for den at gennemføre den flyvning, som er blevet forsinket, indgår en operationel leasingkontrakt (ACMI) med et andet luftfartsselskab for at gennemføre den pågældende flyvning, har truffet alle forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes, for at begrænse flyvningens forsinkelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 18. oktober 2019 – Forbundsrepublikken Tyskland mod SE

(Sag C-768/19)

(2020/C 19/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgt: SE

Procesdeltager: Repræsentant for det offentlige interesser ved Bundesverwaltungsgericht

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal der for så vidt angår en asylansøger, som inden dennes barn blev myndigt – når der bestod en familie med barnet i hjemlandet og barnet på grundlag af en ansøgning om beskyttelse, der blev indgivet, inden det blev myndigt, er blevet tildelt subsidiær beskyttelsesstatus, efter at det blev myndigt (herefter »den beskyttelsesberettigede«) – er indrejst i den beskyttelsesberettigedes værtsmedlemsstat og i denne stat ligeledes har indgivet en ansøgning om international beskyttelse (herefter »asylansøgeren«), i forbindelse med en national bestemmelse, som med hensyn til indrømmelse af en afledt ret til subsidiær beskyttelse på grundlag af den beskyttelsesberettigede henviser til artikel 2, litra j), i direktiv 2011/95/EU ⁽¹⁾, med henblik på spørgsmålet om, hvorvidt den beskyttelsesberettigede er »mindreårig« som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95/EU, tages udgangspunkt i det tidspunkt, hvor der blev truffet afgørelse om asylansøgerens asylansøgning, eller i et tidligere tidspunkt, f.eks. det tidspunkt, hvor
 - a) den beskyttelsesberettigede blev tildelt subsidiær beskyttelsesstatus,
 - b) asylansøgeren indgav sin asylansøgning,
 - c) asylansøgeren indrejste i værtsmedlemsstaten, eller
 - d) den beskyttelsesberettigede indgav sin asylansøgning?
- 2) Såfremt
 - a) tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen er afgørende:

Skal der da i så henseende tages udgangspunkt i den anmodning om beskyttelse, der er blevet fremsat skriftligt, mundtligt eller på anden måde, og som den nationale myndighed, der har kompetencen i forbindelse med asylansøgningen, har fået kendskab til (anmodning om asyl), eller i den formelt indgivne ansøgning om international beskyttelse?
 - b) tidspunktet for asylansøgerens indrejse eller tidspunktet for asylansøgerens indgivelse af asylansøgningen er afgørende: Har det da ligeledes betydning, om der endnu ikke var truffet afgørelse om ansøgningen om beskyttelse indgivet af den beskyttelsesberettigede, der på et senere tidspunkt blev indrømmet subsidiær beskyttelse?
- 3)
 - a) Hvilke krav skal der stilles i den under l. beskrevne situation, for at asylansøgeren er et »familiemedlem« [artikel 2, litra j), i direktiv 2011/95/EU], som befinder sig »i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse« som den, hvor personen med international beskyttelse befinder sig, og med hvem familien »allerede« bestod »i hjemlandet«? Er det navnlig en betingelse herfor, at familielivet mellem den beskyttelsesberettigede og asylansøgeren som omhandlet i artikel 7 i chartret om grundlæggende rettigheder er blevet genoptaget i værtsmedlemsstaten, eller er det i så henseende tilstrækkeligt, at den beskyttelsesberettigede og asylansøgeren blot befinder sig i værtsmedlemsstaten på samme tid? Er en forælder også familiemedlem, når indreisen på grundlag af omstændighederne i det konkrete tilfælde ikke tog sigte på i praksis at varetage ansvaret som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95/EU for en person med international beskyttelse, der stadig er mindreårig og ugift?
 - b) Såfremt spørgsmål 3.a) skal besvares således, at familielivet mellem den beskyttelsesberettigede og asylansøgeren som omhandlet i artikel 7 i chartret om grundlæggende rettigheder skal være blevet genoptaget i værtsmedlemsstaten, er det da afgørende, hvornår det er blevet genoptaget? Skal der i så henseende navnlig lægges vægt på, om familielivet er blevet reetableret inden for en vis frist efter asylansøgerens indrejse, på tidspunktet for asylansøgerens indgivelse af ansøgningen eller på et tidspunkt, hvor den beskyttelsesberettigede stadig var mindreårig?
- 4) Ophører en asylansøgers status som familiemedlem som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95/EU, når den beskyttelsesberettigede bliver myndig, hvorved ansvaret for en person, der er mindreårig og ugift, bortfalder? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende: Består denne status som familiemedlem (og de dermed forbundne rettigheder) da fortsat efter dette tidspunkt uden tidsmæssig begrænsning, eller bortfalder den efter en vis frist (i givet fald hvilken?) eller såfremt visse begivenheder indtræffer (i givet fald hvilke?)

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulio tis Epikrateias (Grækenland) den 21. oktober 2019 – NAMA SYMVOULOI MICHANIKOI KAI MELETITES A.E. – LDK SYMVOULOI MICHANIKOI A.E., NAMA SYMVOULOI MICHANIKOI KAI MELETITES A.E. og LDK SYMVOULOI MICHANIKOI A.E. mod Archi Eksetasis Prodikastikon Prosfygon (AEPP) og ATTIKO METRO A.E.

(Sag C-771/19)

(2020/C 19/22)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulio tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NAMA SYMVOULOI MICHANIKOI KAI MELETITES A.E. – LDK SYMVOULOI MICHANIKOI A.E., NAMA SYMVOULOI MICHANIKOI KAI MELETITES A.E. og LDK SYMVOULOI MICHANIKOI A.E.

Sagsøgte: Archi Eksetasis Prodikastikon Prosfygon (AEPP) og ATTIKO METRO A.E.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a) Skal artikel 1, stk. 3, artikel 2, stk. 1, litra a) og b), samt artikel 2a, stk. 2, i Rådets direktiv 92/13/EØF⁽¹⁾ af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation (EFT 1992, L 76), læst i lyset af Fastweb-dommen (C-100/12), PFE-dommen (C-689/13), dommen Archus og Gama (C-131/16) samt Lombardi-dommen (C-333/18), fortolkes således, at de er til hinder for en national retspraksis, hvorefter den udelukkede tilbudsgiver – såfremt den ordregivende enhed ikke i den afsluttende fase for tildeling af kontrakten, men i en tidligere fase i udbudsproceduren (eksempelvis fasen for undersøgelse af de tekniske bud) træffer beslutning om at udelukke en tilbudsgiver og derimod give en anden berørt aktør (konkurrent) adgang til deltagelse – for det tilfælde, at den kompetente ret forkaster tilbudsgiverens anmodning om udsættelse [af AEPP's afgørelse] for så vidt angår den del, hvor han udelukkes fra udbudsproceduren, opretholder en søgsmålsinteresse i, ved samme anmodning om udsættelse, at opnå udelukkelsen af den anden tilbudsgiver ved alene at gøre gældende, at sidstnævnte er blevet givet adgang til deltagelse i strid med princippet om ligebehandling af bud?
 - b) Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende, skal ovennævnte bestemmelser da fortolkes således, at den udelukkede tilbudsgiver i lyset af ovenstående, ved anmodningen om udsættelse, kan påberåbe sig enhver form for mangel ved konkurrentens deltagelse i udbudsproceduren, dvs. også fremsætte indsigelse mod andre bestemte uregelmæssigheder i konkurrentens bud end dem, på grund af hvilke tilbudsgiverens bud er blevet udelukket, først og fremmest med henblik på dels at opnå en suspension af udbudsproceduren og af tildelingen af kontrakten til konkurrenten, ved en foranstaltning, der burde træffes i en efterfølgende fase i proceduren, dels – såfremt der på et senere tidspunkt gives medhold i hovedsøgsmålet (anmodning om annullation) – at opnå udelukkelsen af denne konkurrent, undladelse af kontraktens tildeling og eventuelt, af denne grund, iværksættelse af en ny udbudsprocedure, hvori den udelukkede tilbudsgiver kan deltage?
- 2) Er det for besvarelsen af det foregående spørgsmål relevant, at adgang til foreløbig (men også endelig) domstolsbeskyttelse er betinget af, at det nationale uafhængige organ med kompetence til at behandle administrative klager først har givet afslag på klagen, herunder i lyset af konklusionerne i dommen Biertgemeinschaft Technische Gebäudebetreuung und Caverion Österreich (C-355/15)?
 - 3) Er det for besvarelsen af det første spørgsmål relevant, at såfremt den udelukkede tilbudsgiver gives medhold i klagepunkter vedrørende konkurrentens deltagelse i udbudsproceduren, (a) er det ikke muligt at iværksætte en ny udbudsprocedure, eller at (b) klageren som følge af grunden til sin udelukkelse ikke kan deltage i den eventuelle nye udbudsprocedure?

(¹) Rådets direktiv 92/13/EØF af 25.2.1992 (EFT 1992, L 76, s. 14).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 22. oktober 2019 –
A.B. og B.B. mod Personal Exchange International Limited**

(Sag C-774/19)

(2020/C 19/23)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A.B. og B.B.

Sagsøgt: Personal Exchange International Limited

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 ⁽¹⁾ fortolkes således, at en aftale, som en person har indgået ved fjernsalg via internettet med en udenlandsk udbyder af onlinespil, og som er underlagt denne udbyders almindelige forretningsbetingelser, også kan anses for en aftale, der er indgået af en forbruger med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, til trods for, at denne person i flere år har levet af de indtægter, som den pågældende har indtjent ved dette spil, eller af gevinster fra pokerspil, selv om vedkommende ikke er formel registreret med henblik på denne type virksomhed og i øvrigt ikke udbyder denne type virksomhed over for tredjemand på markedet i form af en tjeneste mod betaling?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – VB
og WA mod BNP Paribas Personal Finance SA**

(Sag C-776/19)

(2020/C 19/24)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: VB og WA

Sagsøgt: BNP Paribas Personal Finance SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrasøgsmaal?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, [stk.] 2, i direktiv 93/13, når vekselsgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?
- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede, er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at
 - det forudgående lånetilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.
 - det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.
 - det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.
 - artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisikoen«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede, er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5,37% i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 25 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?

- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – XZ og YY mod BNP Paribas Personal Finance SA

(Sag C-777/19)

(2020/C 19/25)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: XZ og YY

Sagsøgt: BNP Paribas Personal Finance SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrasøgsmaal?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, når vekselgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?

- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at
- det forudgående låntilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.
 - det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.
 - det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.
 - artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisiko«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5 % til 6 % i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 22 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?
- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – ZX mod BNP Paribas Personal Finance SA

(Sag C-778/19)

(2020/C 19/26)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ZX

Sagsøgt: BNP Paribas Personal Finance SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrast spørgsmål?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, når vekselsgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?
- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at
 - det forudgående lånetilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.
 - det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.
 - det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.

- artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisikoen«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5,37% i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 25 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?
- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videre giver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – AV mod BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République

(Sag C-779/19)

(2020/C 19/27)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AV

Sagsøgte: BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrastøgsmaal?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, når vekselgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?
- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at
 - det forudgående lånetilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.
 - det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.
 - det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.
 - artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisikoen«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5,61% i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 25 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?

- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – BW og CX mod BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République

(Sag C-780/19)

(2020/C 19/28)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BW og CX

Sagsøgte: BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrasøgsmaal?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, når vekselgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?

- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at
- det forudgående lånetilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.
 - det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.
 - det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.
 - artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisikoen«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5,33% i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 25 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?
- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – DY og EX mod BNP Paribas Personal Finance SA

(Sag C-781/19)

(2020/C 19/29)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: DY og EX

Sagsøgt: BNP Paribas Personal Finance SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrastøgsmaal?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, når vekselgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?
- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at

— det forudgående lånetilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.

— det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.

— det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.

- artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisiko«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5,61% i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 25 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?
- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – FA mod BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République

(Sag C-782/19)

(2020/C 19/30)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FA

Sagsøgte: BNP Paribas Personal Finance SA og Procureur de la République

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrasøgsmaal?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, når vekselgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?
- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at
 - det forudgående lånetilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.
 - det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.
 - det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.
 - artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisikoen«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5 % til 6 % i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 25 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?

- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Barcelona (Spanien) den 22. oktober 2019 –
Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne mod GB**

(Sag C-783/19)

(2020/C 19/31)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Provincial de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne

Sagsøgt: GB

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Tillader omfanget af beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse, at betegnelsen ikke blot beskyttes mod lignende produkter men også mod serviceydelser, der kan knyttes til den direkte eller indirekte distribution af disse produkter [?].
- 2) Kræver risikoen for krænkelse i forbindelse med antydning som omhandlet i de omtalte artikler i fællesskabsforordningerne (¹) (²), at der først og fremmest foretages en analyse af betegnelsen for at fastslå, hvilken betydning den har for den gennemsnitlige forbruger, eller bør det for at analysere denne risiko for krænkelse i forbindelse med antydning først fastslås, om der er tale om de samme produkter, lignende produkter eller komplekse produkter, der indeholder en komponent fra et produkt, der er beskyttet af en oprindelsesbetegnelse [?].
- 3) Skal risikoen for krænkelse i forbindelse med antydning bestemmes ud fra objektive parametre, når der foreligger identiske eller meget lignende betegnelser, eller skal den gradueres under hensyntagen til de produkter og serviceydelser, der indeholder en antydning, samt til de produkter og serviceydelser, der er omfattet af beskyttelsen, for at fastslå, at risikoen for antydning er svag og irrelevant [?].

- 4) Er beskyttelsen, der er fastsat i de omhandlede bestemmelser, i tilfælde af antydning eller brug en specifik beskyttelse, der er karakteristisk for disse produkters særegenheder, eller skal beskyttelsen nødvendigvis være knyttet til bestemmelserne om illoyal konkurrence [?].

(¹) Artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20.3.2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter (EUT 2006, L 93, s. 12).

(²) Artikel 103 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17.12.2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT 2013, L 347, s. 671).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Riigikohus (Estland) den 29. oktober 2019 – XX mod Tartu Vangla

(Sag C-795/19)

(2020/C 19/32)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Riigikohus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XX

Sagsøgt: Tartu Vangla

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2, stk. 2, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF (¹) af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en hørenedsættelse, der overskrider den foreskrevne norm, udgør en absolut hindring for en ansættelse som fængselstjenestemand og anvendelse af korrigerende hjælpemidler med henblik på vurderingen af opfyldelsen af kravene til hørevnen ikke er tilladt?

(¹) EFT 2000, L 303, S. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Okresný súd Košice I (Slovakiet) den 30. oktober 2019 – NI, OJ og PK mod Sociálna poisťovňa

(Sag C-799/19)

(2020/C 19/33)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Okresný súd Košice I

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: NI, OJ og PK

Sagsøgt: Sociálna poisťovňa

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 ⁽¹⁾ om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens fortolkes således, at begrebet »tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler« også omfatter en godtgørelse for ikke-økonomisk skade, der er lidt som følge af den ansattes død efter en arbejdsulykke?
- 2) Skal artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens fortolkes således, at en arbejdsgiver, som har været genstand for en anmodning om tvangsfuldbyrdelse af et krav, tilkendt i henhold til en retsafgørelse om godtgørelse af ikke-økonomisk skade, der er lidt som følge af den ansattes død efter en arbejdsulykke, anses for insolvent også i den situation, hvor fordringen i tvangsfuldbyrdesproceduren anses for uerholdelig som følge af, at arbejdsgiveren ikke råder over nogen midler?

⁽¹⁾ EUT 2008, L 283, s. 36.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen (Sverige) den 4. november 2019 – Danske Bank A/S mod Skatteverket

(Sag C-812/19)

(2020/C 19/34)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Danske Bank A/S, Danmark, Sverige Filial

Sagsøgt: Skatteverket

Præjudicielt spørgsmål

Udgør en svensk filial til en bank med hovedetablering i en anden medlemsstat sin egen afgiftspligtige person, når hovedetableringen leverer ydelser til filialen og allokerer omkostningerne herfor til filialen, hvis hovedetableringen indgår i en momsgruppe i den anden medlemsstat, mens den svenske filial ikke indgår i nogen svensk momsgruppe ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Artikel 2, stk. 1, artikel 9, stk. 1 og artikel 11 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel d'Aix-en-Provence (Frankrig) den 5. november 2019 – MN**(Sag C-813/19)**

(2020/C 19/35)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel d'Aix-en-Provence

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MN

Andre procesdeltagere: RJA, RJO, FD, BG, PG, KL, LK, MJ, NI og OH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Opfylder betingelserne for, at den franske anklagemyndighed kan udstede en europæisk arrestordre, som fastsat i bestemmelserne i den franske straffeprocesslovs artikel 695-16 ff., fuldt ud kravene til en effektiv domstolsbeskyttelse i henhold til EU-retten?
- 2) Opfylder den franske anklagemyndighed kravene for at kunne kvalificeres som »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFTL 190, s. 1).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Ungarn**(Sag C-821/19)**

(2020/C 19/36)

Processprog: ungarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Condou-Durande, J. Tomkin og A. Tokár, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Ungarn

Sagsøgerens påstande

- a) Det fastslås, at

— Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32/EU, idet det har indført en ny afvisningsgrund for så vidt angår asylansøgninger, ud over de afvisningsgrunde, der udtrykkeligt er fastsat i nævnte direktiv

- Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 2, artikel 12, stk. 1, litra c), og artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU samt artikel 10, stk. 4, i direktiv 2013/33/EU, idet det har vedtaget foranstaltninger, hvorefter det anses for strafbart at udøve enhver organiseret aktivitet med henblik på at muliggøre iværksættelse af en asylprocedure for personer, der ikke opfylder de kriterier, som er fastsat i national ret på asylområdet, og som foreskriver vedtagelse af restriktive foranstaltninger over for personer, der tiltales eller dømmes for et sådant strafbart forhold.

b) Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Efter at antallet af asylansøgninger pludselig steg i 2015 ændrede Ungarn sin asylordning flere gange. I 2018 blev de ungarske bestemmelser om asylret væsentligt ændret. Den 20. juni 2018 vedtog det ungarske parlament az egyes törvényeknek a jogellenes bevándorlás elleni intézkedésekkel kapcsolatos módosításáról szóló, 2018. évi VI. törvény (lov nr. VI af 2018 om ændring af visse love med hensyn til foranstaltninger mod ulovlig indvandring) og den syvende ændring af den ungarske forfatning. Denne lovpakke kendes også som »Stop Soros«-lovgivningen. Med disse ændringer blev den personkreds, der kan gøre krav på asyl, yderligere indskrænket, eftersom en asylansøgning i henhold til ændringen af lov om asylret ikke kan antages til realitetsbehandling, når asylansøgeren ankommer til den ungarske område via et land, hvori vedkommende ikke har været udsat for forfølgelse eller direkte trusler om forfølgelse. Straffeloven (Büntető Törvénykönyv) blev ændret i samme retning. Denne ændring gjorde det strafbart at udføre enhver organiseret aktivitet med henblik på at muliggøre iværksættelse af en asylprocedure for personer, der ikke forfølges eller ikke har grund til at frygte direkte forfølgelse på grund af deres race, religion, nationalitet, deres tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller deres religiøse eller politiske anskuelser i det land, hvor de har statsborgerret, i det land, hvor de har sædvanligt ophold, eller i et andet land, fra hvilket de ankom.

Kommissionen er af den opfattelse, at bestemmelserne vedtaget i 2018 er i strid med EU-retten, og har følgelig indledt en traktatbrudsprocedure mod Ungarn. Da de argumenter, som Ungarn fremsatte under den procedure, der gik forud for søgsmålet, ikke har ændret Kommissionens opfattelse, har Kommissionen besluttet at indbringe sagen for Domstolen.

Appel iværksat den 20. november 2019 af Achemos Grupė UAB og Achema AB til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 12. september 2019 i sag T-417/16, Achemos Grupė og Achema AB mod Kommissionen

(Sag C-847/19 P)

(2020/C 19/37)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Achemos Grupė UAB og Achema AB (ved avocat R. Martens og advokatas V. Ostrovskis)

De andre parter i appellsagen: Europa-Kommissionen, Republikken Letland og Klaipėdos Nafta AB

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Punkt 1 og 2 i den appellerede doms domskonklusion ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten.

- Subsidiært træffer Domstolen selv afgørelse om søgsmålet i første instans, og den anfægtede afgørelse ⁽¹⁾ annulleres i sin helhed.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale alle sagsomkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 263 TEUF, sammenholdt med artikel 256, stk. 1, TEUF og af begrundelsespligten, eftersom Retten begik en retlig fejl ved ikke at foretage en bedømmelse af de oplysninger, som Kommissionen lagde til grund ved vedtagelsen af dens afgørelse, selv om en passende prøvelse fra Rettens side af lovligheden af Kommissionens afgørelse indebærer en vurdering af, om de oplysninger, som Kommissionen lægger til grund, er nøjagtige, troværdige og sammenhængende.
2. Andet anbringende: tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, princippet om god forvaltningsskik og artikel 12 i Rådets forordning (EU) 2015/1589 ⁽²⁾, sammenholdt med samme forordnings artikel 5, eftersom Retten begik en retlig fejl ved at foreholde appellerterne, at de ikke underrettede Kommissionen under denne institutions foreløbige undersøgelse, selv om det er Kommissionen, der i henhold til pligten til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse har ansvaret for at sikre, at det råder over så fuldstændige og pålidelige oplysninger som muligt. ⁽³⁾
3. Tredje anbringende: tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, og artikel 41, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og begrundelsespligten, eftersom Retten ikke klart og utvetydigt angav, hvorfor LNG-projektet kunne undtages fra artikel 14 i direktiv 2004/18/EF og blive tildelt direkte til Klaipėdos Nafta, selv om den i henhold til sin pligt til at give en begrundelse skulle have redegjort for sin argumentation på en måde, der gjorde det muligt for appellerterne at få kendskab til begrundelsen for den trufne afgørelse.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse C(2013) 7884 final af 20.11.2013, hvorved statsstøtte SA.36740 (2013/NN) ydet af Litauen til Klaipėdos Nafta blev erklæret forenelig med det indre marked (EUT 2016, C 161, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT 2004, L 134, s. 114).

Sag anlagt den 21. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik

(Sag C-849/19)

(2020/C 19/38)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiar og C. Hermes)

Sagsøgt: Den Helleniske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ samt traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved ikke inden for den fastsatte frist at have fastsat alle passende bevaringsmålsætninger og passende bevaringsforanstaltninger for så vidt angår de 239 lokaliteter af fællesskabsbetydning i Grækenland, som er omfattet af Kommissionens afgørelse 2006/613/EU af 19. juli 2006 ⁽²⁾.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Kommissionen har gjort gældende, at Den Helleniske Republik ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget passende bevaringsmålsætninger for så vidt angår 239 lokaliteter af fællesskabsbetydning i Grækenland.

Europa-kommissionen har endvidere gjort gældende, at Den Helleniske Republik ikke inden for den fastsatte frist har fastsat passende bevaringsforanstaltninger for så vidt angår 239 lokaliteter af fællesskabsbetydning i Grækenland.

Som følge heraf har Den Helleniske Republik tilsidesat artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF samt traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EØF af 21.5.1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206, s. 7).

(²) Kommissionens beslutning af 19.7.2006 om vedtagelse af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det mediterrane biogeografiske område i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF (EUT 2006, L 259, s. 1).

Sag anlagt den 25. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Ungarn

(Sag C-856/19)

(2020/C 19/39)

Processprog: ungarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Perrin og A. Sipos, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Ungarn

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2 og 3, i Rådets direktiv 2011/64/EU af 21. juni 2011 om punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak (¹), idet det efter udløbet af overgangsperioden den 31. december 2017 har anvendt en samlet punktafgiftssats på under 60 % af den vejede gennemsnitlige detailsalgspris på cigaretter, der overgår til frit forbrug, og har opkrævet en punktafgift, der er mindre end 115 EUR pr. 1 000 stk. cigaretter.
- Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 10, stk. 2, i Rådets direktiv 2011/64/EU af 21. juni 2011 om punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak fastsætter, at den samlede punktafgift på cigaretter fra den 1. januar 2014 udgør mindst 60 % af den vejede gennemsnitlige detailsalgspris på cigaretter, der overgår til frit forbrug, medmindre den punktafgift, som anvendes pr. 1 000 stk. cigaretter er mindst 115 EUR. Eftersom Ungarn opkræver en punktafgift, der er mindre end 115 EUR pr. 1 000 stk. cigaretter, kræves det, at denne medlemsstat anvender en punktafgiftssats, der er lig med eller over 60 % af den vejede gennemsnitlige pris.

Med henblik på at nå op på denne punktafgiftssats blev Ungarn og syv andre medlemsstater i medfør af artikel 10, stk. 2, tredje afsnit, i direktiv 2011/64/EU indrømmet en overgangsperiode, der udløb den 31. december 2017. I henhold til artikel 10, stk. 2 og 3, i direktiv 2011/64/EU skulle disse medlemsstater have været nået op på den foreskrevne punktafgiftssats ved denne periodes afslutning.

Kommissionen er af den opfattelse, at Ungarn ikke var nået op på den punktafgiftssats, der er fastsat ved artikel 10, stk. 2 og 3, i direktiv 2011/64/EU, ved overgangsperiodens afslutning, og at Ungarn siden den 31. december 2017 er fortsat med at opkræve punktafgift med en sats, der er lavere end den ved direktivet foreskrevne tærskel.

(¹) Rådets direktiv 2011/64/EU af 21.6.2011 om punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak (EUT 2011, L 176, s. 24).

**Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 10. juli 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien, intervenient:
Den Franske Republik**

(Sag C-569/17 (¹)) 1

(2020/C 19/40)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

(¹) EUT C 392 af 20.11.2017.

Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Sjette Afdeling den 14. august 2019 – Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH mod Lotte Co. Ltd og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-580/18 (¹)) 1

(2020/C 19/41)

Processprog: tysk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

(¹) EUT C 25 af 21.1.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. august 2019 – Totalmédia – Marketing Directo e Publicidade SA mod Autoridade Tributária e Aduaneira (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa - CAAD) – Portugal)

(Sag C-751/18) ⁽¹⁾

(2020/C 19/42)

Processprog: portugisisk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 82 af 4.3.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. juli 2019 – Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.) mod Soundreef Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale ordinario di Roma – Italien)

(Sag C-781/18) ⁽¹⁾

(2020/C 19/43)

Processprog: italiensk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 112 af 25.3.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. juli 2019 – fliightright GmbH mod Eurowings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Düsseldorf – Tyskland)

(Sag C-180/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/44)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 246 af 22.7.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. juli 2019 – HC og ID mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta – Spanien)

(Sag C-247/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/45)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 246 af 22.7.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. august 2019 – sag anlagt af Nobina Finland Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus – Finland)

(Sag C-327/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/46)

Processprog: finsk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 220 af 1.7.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. august 2019 – EUflight.de GmbH mod Eurowings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Düsseldorf – Tyskland)

(Sag C-345/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/47)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 255 af 29.7.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 22. juli 2019 – GE mod Société Air France (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Hamburg – Tyskland)

(Sag C-370/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/48)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 280 af 19.8.2019.

RET TEN

Rettens dom af 26. november 2019 – Belgien mod Kommissionen

(Sag T-287/16) ⁽¹⁾

(EGFL og ELFUL – udgifter udelukket fra finansiering – udgifter afholdt af Belgien – eksportrestitutioner, der er udbetalt med urette – manglende inddrivelse som følge af forsømmeligheder, der kan tilskrives et organ i en medlemsstat – udtømmelse af alle appelmuligheder foreligger ikke – forholdsmæssighed)

(2020/C 19/49)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kongeriget Belgien (ved J.-C. Halleux, M. Jacobs og C. Pochet, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne É. Grégoire og J. Mariani)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved A. Bouquet og B. Hofstötter, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmaal på grundlag af artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT 2016, L 75, s. 16), for så vidt som den med hensyn til Kongeriget Belgien udelukker et beløb på 9 601 619,00 EUR fra den nævnte finansiering.

Konklusion

- 1) Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres, for så vidt som den med hensyn til Kongeriget Belgien udelukker et beløb på 9 601 619,00 EUR fra den nævnte finansiering.
- 2) Europa-Kommissionen betaler omkostningerne i sagen for Retten og for Domstolen.

⁽¹⁾ EUT C 270 af 25.7.2016.

Rettens dom af 20. november 2019 – Missir Mamachi di Lusignano m.fl. mod Kommissionen(Sag T-502/16) ⁽¹⁾

(Personalesag – tjenestemænd – drab på en tjenestemand og dennes hustru – pligt til at sikre beskyttelse af de ansatte i Unionens tjeneste – en institutions ansvar i forbindelse med den af en afdød tjenestemands ydelsesberettigede pårørende lidte ikke-økonomiske skade – tjenestemandens moder, broder og søster – erstatningssøgsmål – formaliteten – søgsmålskompetence i henhold til artikel 270 TEUF – person, der er omfattet af vedtægten – rimelig frist)

(2020/C 19/50)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøgere: Stefano Missir Mamachi di Lusignano (Shanghai, Kina) og de øvrige seks sagsøgere, hvis navne er anført i bilaget til dommen (ved advokaterne F. Di Gianni, G. Coppo og A. Scalini)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (først ved B. Eggers, G. Gattinara og D. Martin, derefter ved G. Gattinara og R. Striani, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF i det væsentlige med påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale de ydelsesberettigede pårørende efter Alessandro Missir Mamachi di Lusignanos og efter Livio Missir Mamachi di Lusignanos, Anne Jeanne Cécile Magdalena Maria Sintobin, Stefano Missir Mamachi di Lusignano og Maria Letizia Missir Mamachi di Lusignano forskellige beløb i erstatning for ikke-økonomisk skade som følge af drabet på Alessandro Missir Mamachi di Lusignano og dennes hustru den 18. september 2006 i Rabat (Marokko), hvor Alessandro Missir Mamachi di Lusignano befandt sig af tjenstlige grunde.

Konklusion

- 1) Det er ikke længere fornødent at træffe afgørelse vedrørende påstandene om, at Europa-Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 463 050 EUR til hver af Alessandro Missir Mamachi di Lusignanos ydelsesberettigede pårørende, et beløb på 574 000 EUR til de samme ydelsesberettigede pårørende og et beløb på 308 700 EUR til Livio Missir Mamachi di Lusignanos ydelsesberettigede pårørende i erstatning for ikke-økonomisk skade.
- 2) Kommissionen tilpligtes in solidum at betale et beløb på 50 000 EUR til Anne Jeanne Cécile Magdalena Maria Sintobin for den ikke-økonomiske skade, som hun har lidt.
- 3) Kommissionen tilpligtes in solidum at betale et beløb på 10 000 EUR til Maria Letizia Missir Mamachi di Lusignano for den ikke-økonomiske skade, som hun har lidt.
- 4) Kommissionen tilpligtes in solidum at betale et beløb på 10 000 EUR til Stefano Missir Mamachi di Lusignano for den ikke-økonomiske skade, som han har lidt.
- 5) De i nærværende domskonklusions punkt 2-4 omhandlede erstatningsbeløb forhøjes med morarenter, der skal beregnes fra afsigelsen af den foreliggende dom, og indtil betaling sker med den sats, der fastsættes af Den Europæiske Centralbank (ECB) for de vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.
- 6) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 7) Kommissionen betaler sagsomkostningerne.

(1) EUT C 26 af 26.1.2013.

Retten dom af 27. november 2019 – Izuzquiza og Semsrott mod Frontex(Sag T-31/18) ⁽¹⁾

(Aktindsigt – forordning (EF) nr. 1049/2001 – dokumenter vedrørende en flådeoperation udført i det centrale Middelhav i 2017 af Frontex – indsatte fartøjer – afslag på aktindsigt – artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001 – undtagelse vedrørende beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til offentlig sikkerhed)

(2020/C 19/51)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Luisa Izuzquiza (Madrid, Spanien) og Arne Semsrott Berlin (Tyskland), (ved advokaterne S. Hilbrans, R. Callsen og barrister J. Pobjoy)

Sagsøgt: Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) (ved H. Caniard og T. Knäbe, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne B. Wägenbaur og J. Currall)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Frontex' afgørelse CGO/LAU/18911 c/2017 af 10. november 2017, hvorved sagsøgerne fik afslag på aktindsigt i dokumenter angående navnet, flaget og typen af ethvert fartøj, der var indsat af Frontex i det centrale Middelhavsområde under den fælles operation Triton i perioden fra den 1. juni 2017 til den 30. august 2017

Konklusion

- 1) Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) frifindes.
- 2) Luisa Izuzquiza og Arne Semsrott betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 112 af 26.3.2018.

Retten dom af 21. november 2019 – K.A. Schmersal Holding mod EUIPO – Tecnum (tec.nicum)(Sag T-527/18) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket tec.nicum – det ældre nationale figurmærke TECNIUM – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – tjenesteydelser af lignende art – lighed imellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – reel brug af det ældre varemærke – artikel 18, stk. 1, andet afsnit, litra a), og artikel 47, stk. 2 og 3, i forordning 2017/1001 – form, der afviger ved enkeltheder, som ikke forandrer særpræget – beviser fremlagt for første gang for Retten)

(2020/C 19/52)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: K.A. Schmersal Holding GmbH & Co. KG (Wuppertal, Tyskland) (ved advokat A. Haudan)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Ivanauskas og H. O'Neill, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Tecnum, SL (Manrise, Spanien) (ved advokat E. Sugrañes Coca)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 21. juni 2018 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 2427/2017-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Tecnum og K.A. Schmearsal Holding.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) K.A. Schmearsal Holding GmbH & Co. betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 381 af 22.10.2018.

Rettens dom af 28. november 2019 – Wywiał-Przȳda mod Kommissionen

(Sag T-592/18) (¹)

(Personalesag – kontraktansatte – løn – afgørelse om afslag på udlandstillæg – artikel 4, stk. 1, litra a), i bilag VII til vedtægten – tjeneste for en anden stat – diplomatisk status – femårig referenceperiode)

(2020/C 19/53)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Katarzyna Wywiał-Przȳda (Wezembeek-Oppem, Belgien) (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved T. Bohr og D. Milanowska, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 23. november 2017, hvorved sagsøgeren fik afslag på udbetaling af udlandstillæg.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Katarzyna Wywiał-Przȳda betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 427 af 26.11.2018.

Rettens dom af 28. november 2019 – August Wolff mod EUIPO – Faes Farma (DermaFaes Atopimed)(Sag T-642/18) ⁽¹⁾**(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket DermaFaes Atopimed – det ældre EU-ordmærke Dermowas – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)**

(2020/C 19/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Tyskland) (ved advokat A. Thünken)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Ivanauskas og H. O'Neill, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Faes Farma, SA (Lamiaco-Leioa, Spanien) (ved advokaterne A. Vela Ballesteros og S. Fernandez Malvar)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 11. juli 2018 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1365/2017-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Dr. August Wolff og Faes Farma.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO og Faes Farma, SA afholdte omkostninger, herunder de nødvendige omkostninger afholdt af sidstnævnte i forbindelse med sagens behandling for appelkammeret ved EUIPO.

⁽¹⁾ EUT C 4 af 7.1.2019.

Rettens dom af 28. november 2019 – August Wolff mod EUIPO – Faes Farma (DermaFaes)(Sag T-643/18) ⁽¹⁾**(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket DermaFaes – det ældre EU-ordmærke Dermowas – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)**

(2020/C 19/55)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Tyskland) (ved advokat A. Thünken)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Ivanauskas og H. O'Neill, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Faes Farma, SA (Lamiaco-Leioa, Spanien) (ved advokaterne A. Vela Ballesteros og S. Fernandez Malvar)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 14. juni 2018 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 1842/2017-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Dr. August Wolff og Faes Farma.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO og Faes Farma, SA afholdte omkostninger, herunder de nødvendige omkostninger afholdt af sidstnævnte i forbindelse med sagens behandling for appelkammeret ved EUIPO.

(¹) EUT C 16 af 14.1.2019.

Rettens dom af 20. november 2019 – Werner mod EUIPO – Merck (fLORAMED)

(Sag T-695/18) (¹)

(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket fLORAMED – det ældre EU-ordmærke MEDIFLOR – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)

(2020/C 19/56)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Stefan Werner (Baldham, Tyskland) (ved advokat T Büttner)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved S. Hanne, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Merck KGaA (Darmstadt, Tyskland) (ved advokaterne U. Pflughar, M. Best, M. Giannakoulis og S. Schöffner)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 17. september 2018 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 197/2018-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Merck og Stefan Werner.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Stefan Werner betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 25 af 21.1.2019.

Retten dom af 26. november 2019 – Wyld mod EUIPO – Kaufland Warenhandel (wyld)(Sag T-711/18) ⁽¹⁾**(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket wyld – det ældre internationale ordmærke WILD CRISP – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – delvist afslag på registreringsansøgningen)**

(2020/C 19/57)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Wyld GmbH (München, Tyskland) (ved advokat M. Douglas)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Fischer, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG (Neckarsulm, Tyskland)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 24. september 2018 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 2621/2017-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Kaufland Warenhandel og Wyld.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Wyld GmbH betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 35 af 28.1.2019.

Retten kendelse af 14. november 2019 – Growth Energy og Renewable Fuels Association mod Rådet(Sag T-276/13) ⁽¹⁾**(Dumping – import af bioethanol med oprindelse i De Forenede Stater – endelig antidumpingtold – ophævelse af den anfægtede retsakt – søgsmålsinteressen er ophørt – uforment at træffe afgørelse)**

(2020/C 19/58)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Growth Energy (Washington, DC, De Forenede Stater) og Renewable Fuels Association (Washington) (ved advokaterne P. Vander Schueren og M. Peristeraki)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, bistået af advokat N. Tuominen)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche og M. França, som befuldmægtigede) og ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (ved advokaterne O. Prost og A. Massot)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om delvis annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT 2013, L 49, s. 10), for så vidt som den vedrører sagsøgerne og deres medlemmer.

Konklusion

- 1) Det er uforholdende at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Growth Energy, Renewable Fuels Association, Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og ePURE, de Europæiske Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol bærer hver deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 226 af 3.8.2013.

Rettskendelse af 21. november 2019 – ZI mod Kommissionen

(Sag T-618/18) (¹)

(Personalesag – tjenestemænd – dækning af den fælles sygeforsikringsordning – tjenestemandens ægtefælles tilslutning – manglende retlig interesse – afvisning)

(2020/C 19/59)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: ZI (ved advokat J.-N. Louis)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved T. Bohr og L. Vernier, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved J. Van Pottelberge og J. Steele, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (ved R. Meyer og M. Alver, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om annullation af afgørelsen af 4. december 2017 fra Kommissionens Kontor for »Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder« (PMO) om afslag på at optage sagsøgerens mand i Den Europæiske Unions fælles sygeforsikringsordning.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) ZI betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 455 af 17.12.2018.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Taminco mod Kommissionen

(Sag T-740/18 R)

(Særlige rettergangsformer – plantebeskyttelsesmidler – forordning (EF) nr. 1107/2009 – aktivstoffet thiram – betingelser for godkendelse af markedsføring – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)

(2020/C 19/60)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Taminco BVBA (Gent, Belgien) (ved advokaterne C. Mereu og S. Englebert)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved G. Koleva, A. Lewis og I. Naglis, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 278 TEUF og 279 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1500 af 9. oktober 2018 om ikke at forny godkendelsen af aktivstoffet thiram og om forbud mod anvendelse og salg af frø, som er behandlet med plantebeskyttelsesmidler, der indeholder thiram, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, og om ændring af bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 (EUT 2018, L 254, s. 1).

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler forkastes.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Rettens kendelse af 14. november 2019 – Flovax mod EUIPO – Dagniaux og Gervais Danone (GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923)(Sag T-147/19) ⁽¹⁾*(EU-varemærker – ugyldighedsbegæring – EU-figurmærke GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923 – tilbagekaldelse af den anfægtede afgørelse – bortfald af tvistens genstand – uforment at træffe afgørelse)*

(2020/C 19/61)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Flovax Sàrl (Doncols, Luxembourg) (ved advokat C.-S. Marchiani)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved S. Pétrequin og J. Crespo Carrillo, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Dagniaux (Roubaix, Frankrig)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Compagnie Gervais Danone (Paris, Frankrig) (ved advokat S. Havard Duclos)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 18. maj 2018 af Første Appellkammer ved EUIPO (forenede sager R 2210/2016-1 og R 2211/2016-1) vedrørende en indsigelsessag mellem på den ene side Compagnie Gervais Danone og, på den anden side, Flovax og Dagniaux.

Konklusion

- 1) Det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 148 af 29.4.2019.

Rettskendelse af 18. november 2019 – Dickmanns mod EUIPO

(Sag T-181/19) (¹)

(Personalesag – midlertidigt ansatte – tidsbegrænset kontrakt med opsigelsesklausul – klausul, som bringer kontrakten til ophør i tilfælde af, at den ansatte ikke opføres på reservelisten for en udvælgelsesprøve – rent bekræftende retsakt – klagefrist – afvisning)

(2020/C 19/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sigríd Dickmanns (Gran Alacant, Spanien) (ved advokat H. Tettenborn)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved A. Lukosiūtė, som befuldmægtiget, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af EUIPO's afgørelse af 4. juni 2018 om afslag på sagsøgerens ansøgninger om fjernelse af den opsigelsesklausul, som fremgår af artikel 5 i hendes kontrakt, om ændring af hendes kontrakt til en tidsbegrænset kontrakt, om tilbagetrækning, om fornødent, af afgørelsen af 14. december 2017 og om tildeling af en forlængelse for anden gang af hendes kontrakt ud over den 30. september 2018 eller, i det mindste, om medtagelse af sagsøgeren i proceduren for en forlængelse for anden gang af kontrakter som midlertidigt ansatte i overensstemmelse med retningslinjerne for forlængelse af kontrakter for midlertidigt ansatte af 28. januar 2016, dels om erstatning af det tab, sagsøgeren angiveligt har lidt.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) bærer sine egne omkostninger og betaler de af Sigrid Dickmanns afholdte omkostninger.

(¹) EUT C 206 af 17.6.2019.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Sipcam Oxon mod Kommissionen

(Sag T-518/19 R)

(Særlige rettergangsformer – plantebeskyttelsesmidler – forordning (EU) nr. 1107/2009 – aktivstoffet chlorothalonil – godkendelsesbetingelserne for markedsføring – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)

(2020/C 19/63)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Sipcam Oxon SpA (Milano, Italien) (ved advokaterne C. Mereu og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved I. Naglis og A. Dawes, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/677 af 29. april 2019 om ikke at forny godkendelsen af aktivstoffet chlorothalonil, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, og om ændring af bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 (EUT 2019, L 114, s. 15).

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler forkastes.
 - 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.
-

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Medac Gesellschaft für klinische Spezialpräparate mod Kommissionen

(Sag T-549/19 R)

(Foreløbige forholdsregler – lægemiddel til sjældne sygdomme – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)

(2020/C 19/64)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Medac Gesellschaft für klinische Spezialpräparate mbH (Wedel, Tyskland) (ved advokat P. von Czettritz)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved J.F. Brakeland, L. Haasbeek og C. Hermes, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af artikel 5 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2019) 4858 (final) af 20. juni 2019 om udstedelse af en markedsføringstilladelse til det humanmedicinske lægemiddel »Trecondi-tréosulfan« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004.

Konklusion

- 1) Anmodningen om foreløbige forholdsregler forkastes.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. september 2019 – Micros Food Safety mod Kommissionen

(Sag T-568/19 R)

(Særlige rettergangsformer – bakteriofag – listeria – Listex™ P100 – afvisning)

(2020/C 19/65)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Micros Food Safety BV (Wageningen, Nederlandene) (ved advokat S. Pappas)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved B. Eggers, W. Farrell og I. Galindo Martín, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Anmodning indgivet på grundlag af artikel 278 TEUF og 279 TEUF om udsættelse af gennemførelsen af Europa-Kommissionens angivelige afgørelse af 17. juni 2019, hvorved den angiveligt forbød markedsføringen af Listex™ P100 til anvendelse som hjælpestof i spiseklare fødevarer af animalsk oprindelse.

Konklusion

- 1) Anmodningen om foreløbige forholdsregler forkastes.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sag anlagt den 23. oktober 2019 – Northgate og Northgate Europe mod Kommissionen

(Sag T-719/19)

(2020/C 19/66)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Northgate plc (Darlington, Det Forenede Kongerige) og Northgate Europe Ltd (Darlington) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat otte anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved sit valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anlægge en fejlagtig tilgang til analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i denne lovs kapitel 5.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved sin anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.

4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til sektion 371ID i 2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Femte anbringende om, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, der opfyldte fritagelserne indeholdt i det nævnte kapitel 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.
6. Sjette anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen afgørelse ikke overholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling eller det almindelige EU-retlige lighedsprincip.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 25. oktober 2019 – LSEGH (Luxembourg) og London Stock Exchange Group Holdings (Italy) mod Kommissionen

(Sag T-726/19)

(2020/C 19/67)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: LSEGH (Luxembourg) Ltd (London, Det Forenede Kongerige) og London Stock Exchange Group Holdings (Italy) Ltd (London) (ved advokaterne O. Brouwer, A. Pliego Selie og A. von Bonin)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Sagsøgtes afgørelse C(2019) 2526 final af 2. april 2019 om statsstøtte SA.44896, der er gennemført af Det Forenede Kongerige vedrørende CFC Group Financing Exemption, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i henhold til artikel 134 i Rettens procesreglement, herunder enhver intervenients sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn samt gav en utilstrækkelig begrundelse ved identificeringen, i den anfægtede afgørelse, af referenceordningen.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl, og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn samt gav en utilstrækkelig begrundelse, idet skattefritagelsen for koncernintern finansiering i den anfægtede afgørelse med urette blev kvalificeret som en fravigelse af referenceordningens normale funktionsmåde.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl, og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn, idet det i den anfægtede afgørelse blev fastslået, at skattefritagelsen for koncernintern finansiering medfører forskelsbehandling mellem økonomiske aktører.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik retlige fejl, og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn, idet det i den anfægtede afgørelse blev konkluderet, at skattefritagelsen for koncernintern finansiering ikke kan begrundes i af karakteren eller den almindelige opbygning af referenceordningen.

Sag anlagt den 29. oktober 2019 – PL mod Kommissionen

(Sag T-728/19)

(2020/C 19/68)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: PL (ved advokat J.-N. Louis)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Annullation af Kommissionens afgørelser af 13. august og 26. september 2019 om delvist afslag på aktindsigt i de dokumenter, der er omhandlet i sagsøgerens ansøgninger og bekræftede ansøgninger af 4. december 2018, registreret den 28. februar 2019, på grundlag af den undtagelse, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 1049/2001 om beskyttelse af privatlivets fred og den enkeltes integritet.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001, L 8, s. 1).
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Sag anlagt den 29. oktober 2019 – Arris Global mod Kommissionen

(Sag T-731/19)

(2020/C 19/69)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Arris Global Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen vedtaget af Europa-Kommissionen den 2. april 2019 om statsstøtte SA.44896 gennemført af Det Forenede Kongerige vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren:
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen foretog en fejlagtig anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse ved dens valg af referenceordning for analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle som referenceordning have anvendt Det Forenede Kongeriges selskabsbeskatningsordning og ikke blot selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn eller foretog en åbenbart urigtig bedømmelse, da den anvendte en fejlagtig tilgang ved analysen af ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. I 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse behandlede Kommissionen med urette bestemmelserne i Chapter 9 i Part 9A i UK's Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (Det Forenede Kongeriges lov om skatter (internationale og andre bestemmelser) som en form for undtagelse til en almindelig skattepligt indeholdt i Chapter 5.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF, da den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at selektivitetskriteriet var opfyldt, idet virksomheder, som befandt sig i faktisk og retligt sammenlignelige situationer, blev behandlet forskelligt.
4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at fritagelsen 75 % i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 er begrundet i beskatningsordningens karakter og almindelige opbygning.
5. Med det femte anbringende gøres gældende, at den omstændighed, at kontrollerede udenlandske selskaber, som opfyldte fritagelserne indeholdt i nævnte Chapter 9, som en klasse blev pålagt en skattepligt, ville udgøre en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i strid med artikel 49 TEUF.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller foretaget en åbenbart urigtig vurdering med hensyn til 75 %-fritagelsen og spørgsmålet om en fast sats.
7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at Kommissionen afgørelse ikke er i overensstemmelse med det EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling og ligebehandlingsprincippet.
8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾, som ikke tidsmæssigt fandt anvendelse.
9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF ved i 176. betragtning til den anfægtede afgørelse at fastslå, at der forelå en gruppe af begunstigede (heriblandt sagsøgeren), og at sagsøgeren havde modtaget støtte, der skulle tilbagebetales i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markedes funktion (EUT 2016, L 193, s. 1)

Rettens kendelse af 18. november 2019 – Lantmännen og Lantmännen Agroetanol mod Kommissionen

(Sag T-79/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/70)

Processprog: engelsk

Formanden for Ottende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 131 af 8.4.2019.

Rettens kendelse af 12. november 2019 – DK mod GSA

(Sag T-537/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/71)

Processprog: fransk

Formanden for Syvende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 328 af 30.9.2019.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA